

Arrest

nr. 209 113 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 14 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient samen met haar beide kinderen op 9 augustus 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 8 februari 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09/08/2017 werd ingediend door:

Naam: V. V. (..)

Voorna(a)m(en): Y. C. (..)

Nationaliteit: Peru

Geboortedatum: 29.11.1991

Geboorteplaats: LIMA

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te : (..)

+ Naam: Q. V. (..) Voornamen: T. L. (..)

Nationaliteit: Peru Geboortedatum: 09.05.2013 Geboorteplaats: Lima

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Naam: V. V. (..) Voornamen: M. M. d. P. (..)

Nationaliteit: Peru Geboortedatum: 16.05.2016 Geboorteplaats: Lima

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkenen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen dienden een aanvraag gezinshereniging in in functie van de genaamde V. D. C. U. J. (..) (RR: xxxxxxxxxxxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Een eerdere aanvraag werd dd. 17/01/2017 ingediend dewelke dd. 14/07/2017 werd geweigerd omdat niet werd aangetoond dat betrokkenen ten laste waren van de moeder/grootmoeder.

Ter staving van het ‘ten laste’ zijn in het land van herkomst werden volgende documenten voorgelegd:

- Een overzicht van verrichtingen via Moneytrans dd 7/01/2017 dat de Belgische referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan C. D. C.D. V. (..), J. R. V. S. (..), J. C. V. D.C. (..) en aan J. C. V. (..) over een periode van 1/01/2005 tot 7/01/2017. Betrokkene heet Yesenia C. V. V. (..). Het betreffen dus geen overdrachten rechtstreeks aan betrokkene gericht.

- Verklaring van woonst dd. 01/08/2017 opgemaakt te Lima waaruit zou moeten blijken dat betrokkene en haar minderjarige kinderen tot in december 2016 bij haar grootouders hebben verbleven op een bepaald adres te Lima.

Dit attest biedt enkel uitsluitel over de woonplaats van betrokkene in Peru, het bevat geen enkele informatie over betrokkenes onvermogen aldaar, noch wat betreft onroerende goederen, noch wat betreft inkomen.

- Attest kadaster te Lima dd. 02/08/2017 waaruit zou moeten blijken dat er geen enkel onroerend goed op naam van betrokkene in de registers is terug te vinden. Gezien betrokkene reeds haar land van herkomst eind december 2016 heeft verlaten, is het dan ook meer dan logisch dat er aldaar niet langer eigendommen op haar naam staan geregistreerd. Dit attest kan dan ook niet worden aanvaard als een bewijs van onvermogen.

- Attest uit het register van roerende goederen te Lima dd. 02/08/2017 waaruit zou moeten blijken dat er in het eigendomsregister van voertuigen geen enkel voertuig is opgenomen dat eerder was ingeschreven op naam van betrokkene. Dit attest is geen attest van onvermogen en kan dus niet worden aanvaard. Het attest spreekt zich niet uit over het al dan niet hebben van een inkomen.

- Attest uit het register voor identificatie en burgerlijke stand dd. 03/08/2017 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene niet is gehuwd. Dit attest zegt niets over haar inkomen die ze zou hebben verworven.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Eerzijds is haar onvermogen in het land van herkomst of origine niet afdoende aangetoond. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat ze niet beschikte over een inkomen. Het feit van niet gehuwd te zijn en niet over een voertuig te beschikken doet hieraan geen afbreuk.

Anderzijds is er niet afdoende aangetoond dat zij financieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon vanuit het land van herkomst of origine. De verrichtingen via Moneytrans zijn niet rechtsreeks aan haar gericht maar aan haar grootouders, de genaamden D. C. P. D. V. G. C. Z. (..) en V. S. J. R. (..). Uit de attesten blijkt dat betrokkene vóór haar vertrek naar België bij haar grootouders in Peru zou hebben verbleven, dus onrechtstreeks zou de steun ook aan betrokkene kunnen zijn gericht. Doch kan dit niet concreet worden gemaakt, gezien betrokkene haar onvermogen in Peru niet is aangetoond en er niet is aangetoond in hoeverre ze van deze steun zou afhankelijk zou zijn geweest om in haar levensonderhoud te voorzien.

Echter, gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, in Peru en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Wat het ten laste zijn in België betreft, ook dit is niet sluitend, gezien uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat ze sedert 19/01/2018 is tewerkgesteld bij de firma Plus Homes Services. Voorheen was ze ook reeds tewerkgesteld. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat ze heden ten laste is van haar moeder.

Alle andere voorgelegde documenten, loonfiches van de moeder, rekeninguittreksels ed., doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Ten gevolge van de weigeringsbeslissing voor V. V., Y. C. (..), worden ook de aanvragen tot verblijf van de kinderen geweigerd. De kinderen zijn duidelijk de moeder gevolgd. Ze zijn allen samen Europa binnengereisd via Spanje op 25.12.2016 en hebben zich gezamenlijk aangemeld voor een aankomstverklaring begin januari 2017. Het is dan ook redelijk te stellen dat het de bedoeling was dat de kinderen zich gezamenlijk met betrokkene in België zouden vestigen. Gezien de moeder echter niet voldoet aan de voorwaarden, worden de aanvragen van de kinderen ook geweigerd. De toestemming van de vader is trouwens gericht aan de moeder van de kinderen, niet aan de grootmoeder. De grootmoeder beschikt bijgevolg niet over het recht van bewaring, zoals in art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 voorgeschreven.

Het verblijfsrecht in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80 wordt geweigerd.

Het AI dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL: schending van artikel 40ter en artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als behoorlijk beginsel van bestuur, en van de zorgvuldigheidsplicht, eveneens als beginsel van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing weigert verwerende partij het verblijf aan verzoekster omdat er onvoldoende zou zijn aangetoond dat zij ten laste is van de referentiepersoon. De motivering hiervoor is tweeledig.

1. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat "uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Eerzijds is haar onvermogen in het land van herkomst of origine niet afdoende aangetoond.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat ze niet beschikte over een inkomen. Het feit van niet gehuwd te zijn en niet over een voertuig te beschikken doet hieraan geen afbreuk.

Anderzijds is er niet afdoende aangetoond dat zij financieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon vanuit het land van herkomst of origine. De verrichtingen via Moneytrans zijn niet rechtstreeks aan haar gericht maar aan haar grootouders, de genaamden (..) en (...). Uit de attesten blijkt dat betrokkene voor haar vertrek naar België bij haar grootouders In (sic.) Peru zou hebben verbleven, dus onrechtstreeks zou de steun ook aan betrokkene kunnen zijn gericht. Doch kan dit niet concreet worden gemaakt, gezien betrokkene haar onvermogen in Peru niet is aangetoond en er niet is aangetoond in hoeverre ze van deze steun zou afhankelijk zou (sic.) zijn geweest om in haar levensonderhoud te voorzien".

Vervolgens geeft de beslissing aan : "Wat het ten laste zijn in België betreft, ook dit is niet sluitend, gezien uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat ze sedert 19/01/2018 is tewerkgesteld bij de firma Plus Homes Services. Voorheen was ze ook reeds tewerkgesteld. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat ze heden ten laste is van haar moeder.

Alle andere voorgelegde documenten, loonfiches van de moeder, rekeninguittreksels ed., doen geen afbreuk aan deze vaststelling".

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt :

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; "

In artikel 40bis Vreemdelingenwet valt dan weer te lezen :

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; "

Het begrip 'ten laste zijn' wordt verduidelijkt door het Hof van Justitie van de Europese Unie in de arresten Jia (C-I/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (C-423/12, 16 januari 2014). In het arrest Reyes wordt dit als volgt uitgelegd :

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ ten laste " van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37). "

Hieruit volgt dat de meerderjarige kinderen van een Belgische onderdaan recht hebben op een verblijfsrecht indien ze reëel afhankelijk zijn van deze onderdaan daar zij zelf niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Verzoekster heeft bijgevolg recht op gezinshereniging wanneer zij de materiële ondersteuning van haar moeder nodig heeft teneinde in haar basisbehoeften te voorzien, gelet op haar economische en sociale toestand in het land van herkomst.

Daarbij is het irrelevant of zij theoretisch in staat zou zijn om eigen inkomsten te verwerven, maar moet het bestaan van een de facto afhankelijkheid worden aangetoond (HvJEU, Reyes, C-423/12, 16 januari 2014). Aangezien in de wet niet voorzien werd op welke manier het ten laste zijn dient te worden bewezen kan de noodzaak van financiële ondersteuning worden aangetoond met ieder passend middel (RvV, nr. 163 233, 29 februari 2016).

In casu meent verwerende partij ten onrechte dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond tot op heden ten laste te zijn van haar moeder.

2. Verzoekster is opgegroeid in Peru in het gezin van haar moeder. Op zeventienjarige leeftijd verhuisde het gezin naar België, waarbij verzoekster nog steeds volstrekt afhankelijk was van de referentiepersoon. Dit werd ook erkend door verwerende partij, waarna aan verzoekster een verblijfsrecht werd toegekend.

Drie jaar later, in oktober 2011, verhuisde verzoekster uiteindelijk terug naar Peru, waar zij introk bij haar grootouders langs moederszijde. Hiervan heeft verzoekster het bewijs voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat verwerende partij hier niet aan twijfelt.

Daarenboven legde verzoekster bewijs voor van geldoverschrijvingen die de referentiepersoon gedurende haar verblijf in Peru aan haar grootouders heeft gericht.

Verzoeksters moeder maakte in totaal meer dan 11.000 euro over.

In haar begeleidende brief van 3 november 2017 verduidelijkte verzoeksters raadsman dat deze gelden ter beschikking werden gesteld ter compensatie voor de kost en inwon die door de grootouders aan verzoekster werden verschaft. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat verwerende partij accepteert dat de steun onrechtstreeks aan verzoekster kon zijn gericht.

Bovendien maakte verzoekster eveneens het bewijs over van de geboorte van haar kinderen en het feit dat zij niet getrouwd is en bijgevolg niet kon terugvallen op inkomsten van een eventuele echtgenoot.

In augustus 2012, i.e. slechts enkele maanden nadat verzoekster zich opnieuw in haarland van herkomst trachtte te installeren raakte zij namelijk reeds zwanger van haar zoon X (9 mei 2013). Sindsdien bleef zij thuis om voor haar kind(-eren) te zorgen, nu hun vader uit beeld is en zij bijgevolg volledig alleen diende in te staan voor hun zorg.

Daarenboven bracht verzoekster eveneens het bewijs voor dat zij geen roerende noch onroerende goederen bezit in Peru. De bestreden beslissing vermeldt hierover anderzijds dat het attest waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerende goederen van na haar vertrek uit Peru waardoor het niet meer dan logisch zou zijn dat er aldaar met langer eigendommen op haar naam staan geregistreerd.

Het is echter volstrekt logisch dat dit attest van na haar vertrek uit Peru dateert, nu dit werd aangevraagd met het oog op het voorleggen in de gezinsherenigingsprocedure, en men een dergelijk attest niet standaard in huis heeft liggen. Daarbij stelt het voorgelegde attest duidelijk "dat uit de opzoeking in het Kadaster van het Registratiekantoor van LIMA blijkt dat er geen enkel onroerend goed is ingeschreven of eerder ingeschreven was op naam van (..)" (eigen onderlijning).

In tegenstelling tot wat verwerende partij is het geenszins 'niet meer dan logisch' dat men geen eigendommen meer zou kunnen bezitten wanneer men naar een ander land verhuist, en bovendien is het attest formeel dat er ook in het verleden nooit een eigendom op verzoekers naam werd geregistreerd.

Verzoekster vraagt zich bijgevolg af hoe verwerende partij hieruit kan concluderen dat het attest niet kan worden aanvaard als bewijs van onvermogen. Verwerende partij beging een manifest foutieve lezing van het voorgelegde document en handelde hierdoor hoogst onzorgvuldig.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat het zeer moeilijk is het bewijs van het met hebben van inkomsten te leveren, nu dit een negatief bewijs uitmaakt. Bovendien wordt nergens in de toepasselijke regelgeving verduidelijkt aan de hand van welk concreet document het onvermogen dient te worden bewezen. Zoals Uw Raad in het verleden reeds oordeelde kan het bewijs van onvermogen met ieder passend middel worden aangetoond (cf. supra).

Verzoekster legde het bewijs voor dat zij nooit enige eigendom heeft gehad in haar land van herkomst, noch dat er ooit enige voertuigen op haar naam werden geregistreerd. Zij toonde aan dat zij met gehuwd is en bijgevolg niet op inkomsten van een eventuele echtgenoot kon rekenen. Zij bracht tevens het bewijs aan van de geboorte van haar kinderen en verduidelijkte via haar raadsman op 3 november 2017 dat zij volledig alleen instond voor de dagdagelijkse zorg voor en opvoeding van haar kinderen. Bovendien werd bewijs toegevoegd dat zij kost en inwon kreeg van haar grootouders, die daarvoor gecompenseerd werden door de referentiepersoon die daartoe meer dan 11.000 euro aan hen opstuurde.

Verzoekster heeft haar uiterste best gedaan om zo goed mogelijk aan te tonen dat zij op geen enkele manier over inkomsten beschikte in Peru. Aangezien zij niet tewerkgesteld was, noch enige andere bron van inkomsten had, was het uiteraard ook niet mogelijk om andere bewijzen van haar inkomen te bezorgen. Verzoekster vraagt zich bijgevolg af welke attesten verwerende partij nog meer had verwacht. In het licht van de voorgelegde elementen is het dan ook volstrekt onredelijk van verwerende partij te oordelen dat verzoekster haar onvermogen in het land van herkomst onvoldoende heeft aangetoond.

Er kan niet worden getwijfeld dat verzoekster met haar twee kinderen ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

3. Ten slotte legde verzoekster eveneens een zeer grote hoeveelheid bewijs voor dat zij na haar verhuis naar België in december 2016 nog steeds volledig ten laste is van haar moeder. Er werd bewijs aangebracht van de inkomsten van de referentiepersoon, evenals bewijs dat zij instaat voor alle kosten van het levensonderhoud van verzoekster en haar twee kinderen. De referentiepersoon betaalt kosten van huisvesting, nutsvoorzieningen, school, kinderopvang, kledij, boodschappen, verzekeringen én alle medische kosten voor verzoeksters dochter.

Verzoekster toonde eveneens aan dat zij een opleiding volgt in België, die betaald wordt door haar moeder. Het loutere feit dat zij tijdens de looptijd van de aanvraag gezinshereniging af en toe enkele dagen interim werk verrichtte doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster werkte verzoekster namelijk niet voltijds, maar slechts af en toe enkele uren wanneer zij geen les dient te volgen. Hiermee verdient men geen voltijds maandloon en zeker niet voldoende om in het levensonderhoud van zichzelf en haar beide kinderen te voorzien.

Gelet op al bovenstaande elementen kan worden geconcludeerd dat verzoekster wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van haar moeder, en dit sinds haar geboorte tot op heden. Verwerende partij kende al deze elementen, of had hier redelijkerwijze van op de hoogte moeten zijn. Desondanks bracht zij niet alle elementen in het dossier terdege in rekening bij de beoordeling, waardoor zij hoogst onzorgvuldig handelde. Bovendien is het volstrekt onredelijk te oordelen dat verzoekster op basis van alle elementen in het dossier niet ten laste zou zijn van haar moeder in het land van herkomst tot op vandaag.

In het licht van al het bovenstaande is verzoekster van mening wel degelijk haar onvermogen en het ten laste zijn van haar moeder in het land van herkomst te hebben aangetoond.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de relevante wetsbepalingen ter zake, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

2.6. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, waarnaar in de voorgaande bepaling wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar diende zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. In casu betreft dit haar Belgische moeder.

Daar omtrent het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.7. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de ascendent, Belg, die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van deze referentiepersoon.

2.8. Uit de stukken van het administratief dossier en het betoog van verzoekende partij blijkt dat zij zich beroept op de geldstortingen die haar Belgische moeder doorheen de jaren gedaan heeft aan de grootouders. Verzoekende partij stelt dat zij sinds oktober 2011 introk bij haar grootouders en dat de overgemaakte gelden ter compensatie van haar kost en inwonen waren. Zij meent dat alle voorgelegde bewijzen aantonen dat zij en haar twee kinderen in het herkomstland ten laste waren van de Belgische moeder.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij na een verblijf sinds 2008 in België bij haar Belgische moeder in 2011 teruggekeerd is naar Peru. Dit wordt ook erkend door de verzoekende partij zelf die stelt dat zij in oktober 2011 is teruggekeerd. Verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden in haar betoog dat zij sinds die datum tot haar terugkeer naar België eind 2016 bij haar grootouders verbleven heeft. Immers liggen geen bewijzen voor van het feit dat zij sinds 2011 effectief bij haar grootouders verbleef en blijkt bovendien onomstotelijk uit de geboorteakte van haar zoon op 9 mei 2013 dat zij samen met de vader van haar zoon verbleef op het adres Calle 17, Urb.Los Naranjos, Blok U3 Perc.10 Lima, Lima, Los Olivios. Het feit dat de vader van haar zoon daar verbleef blijkt uit de volmacht van 6 maart 2017 waaruit blijkt dat deze nog steeds op dat adres verblijft. De verklaringen van de grootouders dat verzoekende partij steeds bij hen tot haar vertrek in 2016 heeft gewoond, zijn dan ook niet geloofwaardig gelet op voorgaand vaststaand objectief feit. Het is niet duidelijk wanneer de verzoekende partij dan wel is gaan inwonen bij de grootouders. Ook het attest van de consul van 12 januari 2017 kan hierover geen duidelijkheid verschaffen. Het enige objectieve bewijsstuk daartoe is de geboorteakte van de dochter van verzoekende partij van 16 mei 2016 waaruit blijkt dat verzoekende partij op dat ogenblik wel verblijft op het adres van haar grootouders, zijnde Av. German Aguirre Ugarte 841, Mz-L, Lt-08, Urb. San German, 2a E, gemeente San Martin de Porres, Lima, Lima. Nu onbetwistbaar vaststaat dat verzoekende partij na haar terugkeer naar Peru zelfstandig heeft gewoond samen met haar toenmalige partner en het niet duidelijk is wanneer zij precies bij haar grootouders is gaan inwonen, dient vastgesteld dat de verwerende partij kan gevolgd worden in de motivering dat *“Een overzicht van verrichtingen via Moneytrans dd 7/01/2017 dat de Belgische referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan C. D. C.D. V. (..), J. R. V. S. (..), J. C. V. D.C. (..) en aan J. C. V. (..) over een periode van 1/01/2005 tot 7/01/2017. Betrokkene heet Yesenia C. V. V. (..). Het betreffen dus geen overdrachten rechstreeks aan betrokkene gericht.(..)”* en: *“er niet afdoende aangetoond dat zij financieel*

afhankelijk was/is van de referentiepersoon vanuit het land van herkomst of origine. De verrichtingen via Moneytrans zijn niet rechtsreeks aan haar gericht maar aan haar grootouders, de genaamden D. C. P. D. V. G. C. Z. (..) en V. S. J. R. (..). Uit de attesten blijkt dat betrokkene vóór haar vertrek naar België bij haar grootouders in Peru zou hebben verbleven, dus onrechtstreeks zou de steun ook aan betrokkene kunnen zijn gericht. Doch kan dit niet concreet worden gemaakt, gezien betrokkene haar onvermogen in Peru niet is aangetoond en er niet is aangetoond in hoeverre ze van deze steun zou afhankelijk zou zijn geweest om in haar levensonderhoud te voorzien.”

Nu duidelijk blijkt uit het overzicht van Moneytrans dat de Belgische referentiepersoon al sinds 2009 geld overmaakt aan personen in Peru – tijdstip waarop de verzoekende partij zelf nog in België verbleef – en ook geld werd overgemaakt aan de grootouders in 2013 op een moment dat verzoekende partij alleszins niet op hetzelfde adres verbleef – kan er redelijkerwijze besloten worden dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij afhankelijk was van deze gelden om in haar levensonderhoud te voorzien. Gelet op het jarenlange overschrijven van geld aan de grootouders door de Belgische referentiepersoon zonder dat blijkt dat verzoekende partij daar ook jarenlang verbleven heeft, is het redelijk te stellen dat de overgemaakte gelden eerder ter ondersteuning van de grootouders waren bedoeld en niet ter ondersteuning van verzoekende partij. Het loutere feit dat zij op een gegeven moment wel is gaan inwonen bij haar grootouders, waarbij ook niet is aangetoond wanneer dit precies was en voor hoe lang – het enige objectieve bewijs daartoe is de geboorteakte van haar dochter van 16 mei 2016 – kan hier geen afbreuk aan doen.

Waar verzoekende partij nog meent dat de verwerende partij er niet aan twijfelt dat zij sinds haar terugkeer naar Peru in oktober 2011 bij de grootouders heeft ingewoond en de steun ook onrechtstreeks aan haar kon gericht zijn, kan dergelijke redenering niet teruggevonden worden in de motieven van de bestreden beslissing. Immers wijst de verwerende partij er net op dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat de steun onrechtstreeks ook voor haar bedoeld was.

De Raad wijst er daarbij nog op dat bezwaarlijk geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoekende partij dat zij sinds 2012, vanaf haar eerste zwangerschap, alleen voor de zorg van de kinderen instond nu de vader uit beeld was. Immers blijkt overduidelijk uit de geboorteakte van haar zoon in 2013, tesamen gelezen met de volmacht van 2017 waaruit het adres van de vader van haar zoon blijkt, dat zij samen met de vader van haar zoon op eenzelfde adres verbleef. Uit de voorgelegde volmacht die de vader van haar zoon in 2017 gegeven heeft, blijkt daarenboven ook nog dat deze bezwaarlijk kan bestempeld worden als *“uit beeld verdwenen”* nu hieruit duidelijk blijkt dat verzoekende partij hem nog weet te bereiken. De enige persoon die niet gekend is, is de vader van haar dochter die geboren is op 16 mei 2016.

Nu verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de materiële hulp van haar Belgische moeder nodig had ten einde in haar basisbehoeften in het land van herkomst te kunnen voorzien, is het betoog dat zij geen eigendommen heeft in het herkomstland en dat zij niet kan terugvallen op een inkomen van een eventuele echtgenoot niet dienstig. Immers doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond materieel afhankelijk te zijn van haar moeder in Peru ten einde in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

2.10. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij ook bewijzen heeft voorgelegd dat zij na haar aankomst in België in 2016 nog steeds ten laste is van haar Belgische moeder, wijst de Raad erop dat verzoekende partij moet aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de Belgische moeder, teneinde te kunnen genieten van het recht op gezinshereniging als descendent ten laste. Het begeleiden of zich voegen bij de Belgische referentiepersoon die het recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend houdt immers in dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen. Verzoekende partij heeft geen afbreuk kunnen doen aan het determinerend motief van de bestreden beslissing dat zij niet heeft aangetoond in het herkomstland ten laste te zijn van haar Belgische moeder. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.11. Verzoekende partij maakt een schending van de door haar ingeroepen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41. 2 ,a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna “het Handvest”).

Artikel 41 van het Handvest stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzicht te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General*, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

"81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, *Krombach*, C7/98, *Jurispr. blz.* 11935, punt 42, en 18 december 2008, *Sopropé*, C349/07, *Jurispr. blz.* 110369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz.* 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz.* 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzicht te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz.* 1063, punt 15, *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C287/02, *Jurispr. blz.* 15093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C141/08 P, *Jurispr. blz.* 19147, punt 83, en 21 december 2011 *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C269/90, *Jurispr. blz.* 15469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot

instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)."

De bestreden beslissing vormt een uitvoering van het EU-recht. De beslissing werd immers genomen in toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn. (artikel 4, 1 a Richtlijn 2003/86/EG)

Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

In arrest C-249/13 van 11 december 2014 ontwikkelt het Hof van Justitie haar rechtspraak met betrekking tot het hoorrecht verder. Het Hof stelt onder andere:

- het hoorrecht is een onderdeel van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie.
- het hoorrecht is een garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, en alvorens een beslissing ten aanzien van hem wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden.
- het hoorrecht moet de bevoegde administratie in staat stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is zodat de betrokkene met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen.

Geïnspireerd door de invulling van het hoorrecht door het Hof van Justitie, stelt de Raad van State in het arrest 230.257 van 19 februari 2015 dat verwerende partij een actieve onderzoeksplicht heeft. Dit houdt volgens de Raad van State in dat verwerende partij alle informatie moet verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht en dat zij een vreemdeling expliciet moet uitnodigen om hem te horen. Dit is volgens de Raad van State immers de enige manier waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een negatieve beslissing kan doen gelden.

In dit arrest spreekt de Raad van State zich uit over het hoorrecht in het geval van de beëindiging van een verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger toegekend in het kader van gezinshereniging. De Raad van State hanteert artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat verwerende partij bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een derdelands familielid van een Unieburger rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Naar analogie met artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet, stelt artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt in dit geval: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familieleden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst." Om aan deze bepaling te voldoen, moet het hoorrecht en de hieruit vloeiende verplichtingen van verwerende partij op dezelfde manier worden ingevuld.

Indien verwerende partij zich in casu aan haar verplichting had gehouden om verzoekster te horen naar aanleiding van de voorgenomen negatieve beslissing, had verzoekster bijkomende verklaringen kunnen afleggen over haar huidige tewerkstelling. Zij had verwerende partij kunnen uitleggen hoe de vork in werkelijkheid in de steel zit, ni. dat zij slechts enkele dagen per week werkt en bijgevolg amper een inkomen heeft. Zij had kunnen verduidelijken dat zij in Peru de kans niet had om te werken aangezien zij elke dag opnieuw diende in te staan voor de zorg voor haar twee kinderen, en dat zij daardoor geen bijkomende bewijzen van haar inkomen kon verschaffen. De kans is reëel dat verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval.

Om al deze redenen kan verzoekster niet akkoord gaan met de bestreden beslissing en wenst zij de nietigverklaring ervan te bekomen."

2.13. Verzoekende partij kan niet nuttig verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus in casu niet van toepassing. Ook de

verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State over de beëindiging van een verblijfsrecht is in casu niet van toepassing nu het te dezen gaat om een weigering van verblijf en niet om een beëindiging.

2.14. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoekster verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.15. In casu blijkt dat verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag van 9 augustus 2017 alle documenten heeft kunnen voorleggen die zij wenste. Daarbij heeft zij tevens een schrijven gevoegd van haar advocaat die uitleg verschafte over haar situatie. Verzoekende partij lijkt ervan uit te gaan dat de verwerende partij haar alsnog had moeten uitnodigen om haar standpunt ook mondeling kenbaar te maken, maar dergelijke verplichting voor het bestuur blijkt niet. Evenmin blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij voor het treffen van de bestreden beslissing op de hoogte moet stellen van de motieven die zij gaat hanteren. Anders dan wat de verzoekende partij lijkt voor te houden betekent het hoorrecht niet dat de verwerende partij de verzoekende partij moet confronteren met het resultaat van haar opzoekingen. Zo stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest Boudjlida van 11 december 2014 (C-249/13, overweging 55): *“Daaruit volgt dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”* Het betoog dat zij opmerkingen had kunnen formuleren aangaande het motief inzake haar tewerkstelling en waarom zij geen bijkomende bewijzen over een inkomen in Peru kon verschaffen is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 41 van het Handvest wordt in casu niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de hoorplicht of van de rechten van verdediging aangetoond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER